

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 2/2006**przyjęte przez Radę dnia 8 grudnia 2005 r.****w celu przyjęcia rozporządzenia (WE) nr .../2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji**

(2006/C 80 E/02)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Istnieje cały szereg substancji odżywczych i innych składników, które mogą być stosowane w produkcji żywności, obejmujący między innymi: witaminy, składniki mineralne — w tym pierwiastki śladowe, aminokwasy, niezbędne nienasycone kwasy tłuszczowe, błonnik pokarmowy, rozmaite rośliny i ekstrakty roślinne. Ich dodawanie do żywności regulują w różnych Państwach Członkowskich odmienne przepisy krajowe, co utrudnia swobodny przepływ tych produktów, stwarza nierówne warunki konkurencji i wywiera tym samym bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Należy zatem przyjąć przepisy wspólnotowe, które zharmonizują ustawodawstwa krajowe w zakresie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji.

(2) Celem niniejszego rozporządzenia jest uregulowanie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz stosowania niektórych innych substancji lub składników zawierających substancje inne niż witaminy i składniki mineralne, które są dodawane do żywności lub stosowane w ich produkcji w sposób prowadzący do spożycia ilości znacznie przekraczających rozsądne przewidywane spożycie w normalnych warunkach konsumpcji przy zrównoważonej i zróżnicowanej diecie lub stanowiący inne potencjalne zagrożenie dla konsumentów. Jeśli brakuje szczegółowych przepisów wspólnotowych w zakresie zakazu lub ograniczenia stosowania substancji bądź składników zawierających substancje inne niż witaminy i składniki mineralne w rozumieniu niniejszego rozporządzenia lub innych szczegółowych przepisów wspólnotowych, zastosowanie mogą mieć odpowiednie przepisy krajowe, bez uszczerbku dla postanowień Traktatu.

(3) W niektórych Państwach Członkowskich istnieje obowiązek dodawania do powszechnie spożywanej żywności niektórych witamin i składników mineralnych, co podyktowane jest względami zdrowia publicznego. Względy takie mogą być istotne tylko na szczeblu krajowym, a nawet regionalnym, ale obecnie nie uzasadniają harmonizacji obowiązku dodawania substancji odżywczych na obszarze całej Wspólnoty. Jednakże gdyby to się okazało właściwe, w odpowiednim momencie możliwe byłoby przyjęcie przepisów harmonizujących na poziomie Wspólnoty. Do tego czasu użyteczne byłoby zbieranie informacji na temat przepisów krajowych w tym zakresie.

(4) Witaminy i składniki mineralne mogą być dodawane do żywności przez producentów żywności dobrowolnie, lub też ich dodawanie jako substancji odżywczych jest, na podstawie szczególnych przepisów prawa wspólnotowego, obowiązkowe. Mogą one być ponadto dodawane w celach technologicznych jako substancje dodatkowe, barwniki, substancje aromatyzujące lub w innym podobnych celach, w tym w ramach dozwolonych praktyk i procesów enologicznych na podstawie odpowiedniego ustawodawstwa wspólnotowego. Niniejsze rozporządzenie powinno się stosować bez uszczerbku dla szczególnych przepisów wspólnotowych dotyczących dodawania lub stosowania witamin i składników mineralnych w określonych produktach lub grupach produktów bądź ich dodawania dla celów nieobjętych zakresem niniejszego rozporządzenia.

(5) Ponieważ szczegółowe przepisy w sprawie suplementów diety zawierających witaminy i składniki mineralne zostały przyjęte dyrektywą 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do suplementów diety ⁽³⁾, przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące witamin i składników mineralnych nie powinny mieć zastosowania do suplementów diety.

(6) Witaminy i składniki mineralne dodawane są przez producentów do żywności w różnych celach, w tym dla odtworzenia ich zawartości, jeśli uległa ona obniżeniu podczas procesów produkcji, przechowywania lub obrotu, lub w celu uzyskania żywności o wartości odżywczej podobnej jak w żywności, dla której mają one stanowić zamienniki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, str. 44.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 8 grudnia 2005 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 183 z 12.7.2002, str. 51.

- (7) Odpowiednia i zróżnicowana dieta może, w normalnych warunkach, dostarczać wszystkich substancji odżywczych niezbędnych dla prawidłowego rozwoju i zachowania zdrowia, w ilościach ustalonych i zalecanych przez ogólnie przyjęte dane naukowe. Badania statystyczne pokazują jednak, że taki idealny stan nie dotyczy ani wszystkich witamin, ani składników mineralnych, ani wszystkich grup populacji na obszarze Wspólnoty. Wydaje się zatem, że żywność, do której dodano witaminy i składniki mineralne, dostarcza znaczących ilości tych substancji, i można uznać, że istotnie zwiększa ich ogólne spożycie.
- (8) Można wykazać, że obecnie, choć niezbyt często, zdarzają się niedobory substancji odżywczych na terenie Wspólnoty. Na skutek zmian w sytuacji społeczno-ekonomicznej we Wspólnocie i stylu życia różnych grup populacji zmieniły się wymagania i zwyczaje żywieniowe. To z kolei spowodowało, że w różnych grupach społecznych zmieniły się potrzeby energetyczne i zapotrzebowanie na substancje odżywcze, a także doprowadziło do spożywania określonych witamin i składników mineralnych przez te grupy w ilościach mniejszych niż zalecane w poszczególnych Państwach Członkowskich. Ponadto dzięki rozwojowi wiedzy naukowej wiadomo, że zachowanie optymalnego poziomu zdrowia i samopoczucia może wymagać spożywania większych ilości pewnych substancji odżywczych niż jest to obecnie zalecane.
- (9) Należy zezwolić na dodawanie do żywności tylko tych witamin i składników mineralnych, które są normalnie obecne i spożywane oraz uznawane jako niezbędne substancje odżywcze, choć nie oznacza to konieczności dodawania ich do wspomnianej żywności. Nie powinno budzić wątpliwości, które witaminy i składniki mineralne należą do takich niezbędnych substancji odżywczych. Dlatego też należy ustalić wykaz tych witamin i składników mineralnych, których dodawanie jest dopuszczalne.
- (10) Substancje chemiczne wykorzystywane jako źródło witamin i składników mineralnych, które mogą być dodawane do żywności, powinny być bezpieczne i bioprzyswajalne, tj. przyswajalne przez organizm. Z tego względu należy również ustalić wykaz tych substancji, których dodawanie jest dopuszczalne. W wykazie tym powinny znaleźć się te substancje, które zostały zatwierdzone w opinii Komitetu Naukowego ds. Żywności wydanej dnia 12 maja 1999 r., według powyższych kryteriów bezpieczeństwa i bioprzyswajalności, i mogą być stosowane w produkcji żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci, innej żywności specjalnego przeznaczenia żywieniowego lub suplementów diety. Chociaż chlorek sodu (sól kuchenna) nie pojawia się wśród substancji wyszczególnionych na wspomnianym wykazie, może nadal być stosowany jako składnik do przygotowywania żywności.
- (11) W miarę postępu naukowego i technologicznego ważne jest korygowanie wyżej wymienionych wykazów, jeśli tylko zajdzie taka potrzeba. Takie korekty stanowiłyby przepisy wykonawcze o charakterze technicznym, a ich przyjęcie należałoby powierzyć Komisji w celu uproszczenia i przyspieszenia procedury.
- (12) Żywność z dodatkiem witamin i składników mineralnych jest w większości przypadków reklamowana przez producentów i może być postrzegana przez konsumentów jako przewyższająca pod względem odżywczym, fizjologicznym lub innym związanym ze zdrowiem podobne lub inne produkty bez dodatku tych witamin i składników mineralnych. Może to skłaniać konsumentów do decyzji z różnych względów niepożądanych. Aby przeciwdziałać tym możliwym do wystąpienia niepożądanym skutkom, uważa się za wskazane nałożenie pewnych ograniczeń w odniesieniu do produktów, do których wolno dodawać witaminy i składniki mineralne, obok ograniczeń, które wynikałyby w sposób oczywisty ze wskazań technicznych lub byłyby podyktowane względami bezpieczeństwa, w przypadku gdy dla tych produktów ustalone są maksymalne ilości witamin i składników mineralnych. Zawartość w produkcie określonych substancji, jak na przykład alkoholu, byłaby w związku z tym właściwym kryterium dla zakazu dodawania witamin i składników mineralnych. Wszelkie odstępstwa od zakazu dodawania witamin i składników mineralnych do napojów alkoholowych powinny ograniczać się jedynie do ochrony tradycyjnych receptur winiarskich, przy czym produkty, których to dotyczy, należy zgłaszać Komisji. Na produktach tych nie powinny być umieszczane żadne oświadczenia o ewentualnym korzystnym wpływie na wartość odżywczą lub zdrowie. Ponadto, aby nie dopuścić do dezorientacji konsumentów co do naturalnych wartości odżywczych świeżej żywności, dodawanie do niej witamin i składników mineralnych również nie powinno być dozwolone.
- (13) Niniejsze rozporządzenie nie obejmuje swym zakresem stosowania witamin i składników mineralnych w ilościach śladowych jako znaczników autentyczności w walce z oszustwami.
- (14) Nadmierne spożycie witamin i składników mineralnych może wywołać skutki niepożądane, a zatem konieczne jest ustalenie ich maksymalnych bezpiecznych ilości w razie dodawania ich do żywności, w zależności od przypadku. Ilości te muszą być takie, by normalne spożycie żywności, zgodne ze wskazaniami producenta i mieszczące się w ramach urozmaiconej diety, było dla konsumenta bezpieczne. Powinny zatem obejmować wszystkie maksymalne bezpieczne ilości witamin i składników mineralnych obecne w żywności naturalnie lub dodane do nich w jakimkolwiek celu, w tym w celach technologicznych.

- (15) Dlatego takie ilości maksymalne i wszelkie inne warunki ograniczające dodawanie do żywności witamin i składników mineralnych należy w koniecznych przypadkach ustalić, uwzględniając ich górne bezpieczne ilości, ustalone w drodze naukowej oceny ryzyka opartej na powszechnie przyjętych danych naukowych, oraz ich potencjalne spożycie w innej żywności. Należy też odpowiednio uwzględnić referencyjne wartości spożycia witamin i składników mineralnych dla danej populacji. Jeśli zajdzie potrzeba ustanowienia dla pewnych witamin i składników mineralnych ograniczeń dotyczących żywności, do której mogą one być dodawane, priorytetem powinno być odtworzenie ich zawartości, jeśli uległa ona obniżeniu podczas procesów produkcji, przechowywania lub przemieszczania, oraz uzyskanie żywności o wartości odżywczej podobnej jak w żywności, dla której żywność ta ma stanowić zamienniki.
- (16) Jeśli dodawane są do żywności witaminy i składniki mineralne, to powinny one być w tej żywności obecne w pewnej minimalnej ilości. Inaczej obecność zbyt małych i nieznaczących ilości w tak wzbogacanej żywności nie przynosiłaby konsumentom żadnych korzyści, a tylko wprowadzałaby w błąd. Na tej samej zasadzie opiera się wymóg, by takie substancje odżywcze były obecne w danym produkcie w ilości znaczącej, aby dopuszczalne było wymienienie ich wśród składników odżywczych na etykiecie. Byłoby zatem rzeczą właściwą, by wspomniane wcześniej minimalne ilości witamin i składników mineralnych w żywności, do której dodano witamin i składników mineralnych, były równe wspomnianym wyżej znaczącym ilościom, których obecność pozwoliłaby dopiero na umieszczenie danych substancji odżywczych na etykiecie, o ile odpowiednie odstępstwa nie stanowią inaczej.
- (17) Przyjęcie maksymalnych ilości i jakichkolwiek warunków stosowania w oparciu o zasady i kryteria określone w niniejszym rozporządzeniu oraz przyjęcie ilości minimalnych byłoby możliwe w formie przepisów wykonawczych o charakterze technicznym, a ich przyjęcie należałoby powierzyć Komisji w celu uproszczenia i przyspieszenia procedury.
- (18) Przepisy ogólne i definicje dotyczące etykietowania zawarte są w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽¹⁾. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem ograniczać się do ustanowienia niezbędnych przepisów szczegółowych. Takie przepisy szczegółowe
- należy ponadto stosować bez uszczerbku dla rozporządzenia (WE) nr .../2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych w odniesieniu do środków spożywczych⁽²⁾.
- (19) Z uwagi na znaczenie żywieniowe produktów z dodatkiem witamin i składników mineralnych i ich potencjalny wpływ na zwyczaje żywieniowe i łączną wielkość spożycia substancji odżywczych, konsument powinien mieć możliwość oceny ogólnych właściwości odżywczych takich produktów. Dlatego oznaczanie wartości odżywczej, na zasadzie odstępstwa od art. 2 dyrektywy Rady 90/496/ EWG z dnia 24 września 1990 r. w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych⁽³⁾, powinno być obligatoryjne.
- (20) Normalna, zróżnicowana dieta zawiera wiele składników, które z kolei zawierają wiele substancji. Spożycie tych substancji lub składników wynikające z ich normalnego i tradycyjnego stosowania we współczesnej diecie nie budzi zaniepokojenia i nie musi być poddane regulacji. Niektóre substancje inne niż witaminy i składniki mineralne lub składniki je zawierające są dodawane do żywności jako ekstrakty lub koncentraty, co może prowadzić do ich spożycia w ilościach znacznie większych od ilości, które byłyby dostarczone dzięki odpowiedniej i zróżnicowanej diecie. Bezpieczeństwo takich praktyk jest w niektórych przypadkach poważnie kwestionowane, a korzyści z nich płynące są niejasne; powinny więc one zostać poddane regulacji. W takich przypadkach jest rzeczą właściwą, by przedsiębiorstwa przemysłu spożywczego, odpowiedzialne za bezpieczeństwo produktów wprowadzanych na rynek, brały na siebie ciężar udowodnienia, że są one bezpieczne.
- (21) Z uwagi na szczególny charakter żywności z dodatkiem witamin i składników mineralnych, organy monitorujące powinny otrzymać do dyspozycji, oprócz środków już dostępnych, środki dodatkowe, które ułatwią skuteczną kontrolę takich produktów.
- (22) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie zapewnienie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego w zakresie dodawania witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji do żywności z równoczesnym zapewnieniem wysokiego poziomu ochrony konsumentów nie może być w wystarczającym stopniu osiągnięty przez Państwa Członkowskie, w związku z czym może być lepiej osiągnięty na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w wyżej wymienionym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/89/WE (Dz.U. L 308 z 25.11.2003, str. 15).

⁽²⁾ Wspólne stanowisko (WE) nr 3/2006 (patrz: str. ... niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽³⁾ Dz.U. L 276 z 6.10.1990, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

(23) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte w sposób zgodny z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾,

rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽²⁾.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ II

ROZDZIAŁ I

DODAWANIE WITAMIN I SKŁADNIKÓW MINERALNYCH

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 3

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie harmonizuje przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne w Państwach Członkowskich, odnoszące się do dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji, tak aby zagwarantować skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące witamin i składników mineralnych nie mają zastosowania do suplementów diety objętych dyrektywą 2002/46/WE.

3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla szczególnych przepisów prawodawstwa wspólnotowego dotyczących:

- a) żywności specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz, jeśli brakuje przepisów szczególnych, wymagań dotyczących składu takich produktów niezbędnych ze względu na szczególne potrzeby żywieniowe osób, dla których są one przeznaczone;
- b) nowej żywności i nowych składników żywności;
- c) żywności genetycznie zmodyfikowanej;
- d) substancji dodatkowych i substancji aromatyzujących;
- e) dozwolonych praktyk i procesów enologicznych.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia, „Urząd” oznacza Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności, utworzony

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

Wymagania dotyczące dodawania witamin i składników mineralnych

1. Do żywności podlegającej przepisom niniejszego rozporządzenia można dodawać tylko witaminy lub składniki mineralne określone w wykazie zawartym w załączniku I i w formach wymienionych w załączniku II, z zastrzeżeniem przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Witaminy i składniki mineralne mogą być dodawane do żywności bez względu na to, czy zwykle znajdują się one w tej żywności, ze względu na jeden lub więcej następujących powodów:

- a) niedobór jednej lub więcej witamin lub składników mineralnych w całej populacji lub w określonych grupach populacji, który można wykazać na podstawie symptomów klinicznych lub podklinicznych lub na który wskazuje szacowane niskie spożycie substancji odżywczych; lub
- b) możliwość poprawy stanu wyżywienia całej populacji lub określonych grup populacji lub zniwelowania ewentualnych niedoborów witamin lub składników mineralnych w przyjmowanym pożywieniu będących skutkiem zmian w zwyczajach żywieniowych; lub
- c) rozwój ogólnie możliwej do uznania wiedzy naukowej na temat roli witamin i składników mineralnych w żywieniu i ich skutków zdrowotnych.

3. Modyfikacje wykazów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 14 ust. 2 i z uwzględnieniem opinii Urzędu.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1642/2003 (Dz.U. L 245 z 29.9.2003, str. 4).

Artykuł 4

Ograniczenia w zakresie dodawania witamin i składników mineralnych

Witamin i składników mineralnych nie wolno dodawać do:

- a) nieprzetworzonej żywności, obejmującej w szczególności owoce, warzywa, mięso, drób i ryby;
  - b) napojów zawierających ponad 1,2 % objętości alkoholu, z wyjątkiem — na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 2 — produktów:
    - (i) o których mowa w art. 44 ust. 6 i 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾; i
    - (ii) które były dostępne w handlu przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia; i
    - (iii) o których Państwo Członkowskie powiadomiło Komisję zgodnie z art. 11.
- i pod warunkiem że produktom tym nie towarzyszą oświadczenia żywieniowe ani zdrowotne.

Dodatkowa żywność lub jej kategorie, do której nie wolno dodawać witamin i składników mineralnych, mogą zostać określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, w świetle dowodów naukowych i uwzględniając wartość odżywczą tej żywności.

Artykuł 5

Kryteria czystości

1. Kryteria czystości, którym podlegają formy chemiczne witamin i składników mineralnych wymienione w załączniku II, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 16 ust. 2, z wyjątkiem przypadków, kiedy obowiązują one na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu..
2. Formy chemiczne witamin i składników mineralnych wymienione w załączniku II podlegają kryteriom czystości, które prawodawstwo wspólnotowe przewiduje w odniesieniu do produkcji żywności dla celów innych niż cele objęte niniejszym rozporządzeniem.
3. Formy chemiczne witamin i składników mineralnych wymienione w załączniku II, dla których kryteria czystości nie zostały określone w prawodawstwie wspólnotowym, podlegają do czasu przyjęcia odpowiednich rozwiązań kryteriom ogólnie przyjętym zalecanym przez organizacje międzynarodowe, przy

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1795/2003 (Dz.U. L 262 z 14.10.2003, str. 13).

czym przepisy krajowe ustalające surowsze kryteria czystości mogą pozostać w mocy.

Artykuł 6

Warunki dodawania witamin i składników mineralnych

1. Jeśli do żywności dodawane są witaminy lub składniki mineralne, łączna ilość danej witaminy lub danego składnika mineralnego obecna, niezależnie od celu, w sprzedawanej żywności nie może przekroczyć maksymalnych ilości ustalonych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2. W odniesieniu do produktów skoncentrowanych i odwodnionych maksymalne ilości ustalone w ten sposób stanowią ilości obecne w żywności, w postaci przygotowanej do spożycia zgodnie ze wskazówkami producenta.

2. Wszelkie warunki ograniczające lub zakazujące dodawania konkretnej witaminy lub konkretnego składnika mineralnego do żywności lub kategorii żywności są przyjmowane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

3. Maksymalne ilości, o których mowa w ust. 1, oraz warunki, o których mowa w ust. 2, ustala się, biorąc pod uwagę następujące czynniki:

a) górne bezpieczne poziomy witamin i składników mineralnych ustanowione w drodze naukowej oceny ryzyka opartej na powszechnie przyjętych danych naukowych i przy uwzględnieniu, zależnie od okoliczności, zróżnicowanej wrażliwości różnych grup konsumentów;

b) spożycie witamin i składników mineralnych dostarczanych w ramach odżywiania z innych źródeł.

4. Przy ustalaniu maksymalnych ilości, o których mowa w ust. 1, oraz warunków, o których mowa w ust. 2, należy uwzględnić referencyjne wartości spożycia witamin i składników mineralnych dla danej populacji.

5. Przy ustalaniu maksymalnych ilości, o których mowa w ust. 1, oraz warunków, o których mowa w ust. 2, w odniesieniu do witamin i składników mineralnych, których referencyjne wartości spożycia dla danej populacji zbliżają się do górnych granic bezpieczeństwa, należy w razie potrzeby uwzględnić również:

a) udział poszczególnych produktów w ogólnej diecie całej populacji lub określonych jej grup;

b) profil żywieniowy produktu ustalony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr .../2006 (*).

(*) Rozporządzenie wymienione w motywie 18.

6. Dodanie do żywności witaminy lub składnika mineralnego musi powodować obecność tej witaminy lub tego składnika mineralnego w danym produkcie przynajmniej w ilości znaczącej, o ile ilość ta jest określona w załączniku do dyrektywy 90/496/EWG. Ilości minimalne, w tym wszelkie ilości niższe, stanowiące odstępstwo od wspomnianych wyżej ilości znaczących, są przyjmowane dla określonej żywności lub jej kategorii zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Artykuł 7

Etykietowanie, prezentacja i reklama

1. Etykietowanie, prezentacja i reklama żywności z dodatkiem witamin i składników mineralnych nie mogą zawierać żadnych stwierdzeń ani sugestii, że zrównoważona i zróżnicowana dieta nie może zapewnić właściwych ilości substancji odżywczych. W określonych sytuacjach można ustanowić odstępstwa w odniesieniu do konkretnej substancji odżywczej, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

2. Znakowanie, prezentacja i reklama żywności z dodatkiem witamin i składników mineralnych nie mogą wprowadzać konsumentów w błąd lub podawać nieprawdy co do wartości odżywczej, jaką żywności może posiadać na skutek dodania wspomnianych substancji odżywczych.

3. Oznaczanie wartości odżywczej produktów, do których dodano witamin i składników mineralnych i które objęte są niniejszym rozporządzeniem, jest obowiązkowe. Wymagana informacja zawiera elementy określone w art. 4 ust. 1 grupa 2 dyrektywy 90/496/EWG oraz całkowite ilości witamin i składników mineralnych obecne w żywności po ich dodaniu.

4. Znakowanie produktów, do których dodano witamin i składników mineralnych, może zawierać informację o takim dodatku, o ile zgodne jest to z przepisami rozporządzenia (WE) nr .../ 2006 (*).

5. Stosowanie niniejszego artykułu odbywa się bez uszczerbku dla innych przepisów prawa żywnościowego odnoszących się do określonych kategorii żywności.

6. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu mogą zostać określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

(*) Rozporządzenie wymienione w motywie 18.

ROZDZIAŁ III

DODAWANIE NIEKTÓRYCH INNYCH SUBSTANCJI

Artykuł 8

Substancje, których stosowanie podlega zakazowi, ograniczeniu lub kontroli przez Wspólnotę

1. Procedura, o której mowa w niniejszym artykule, ma zastosowanie, jeśli substancja inna niż witaminy lub składniki mineralne albo składnik zawierający substancję inną niż witaminy lub składniki mineralne są dodawane do żywności lub stosowane w jej produkcji w sposób prowadzący do spożycia ilości znacznie przekraczających rozsądne przewidywane spożycie w normalnych warunkach konsumpcji przy zrównoważonej i zróżnicowanej diecie lub stanowiący inne potencjalne zagrożenie dla konsumentów.

2. Komisja może z własnej inicjatywy lub na podstawie informacji dostarczonych przez Państwa Członkowskie podjąć decyzję, każdorazowo po uzyskaniu od Urzędu oceny dostępnych informacji oraz zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, o umieszczeniu w razie konieczności takiej substancji czy takiego składnika w załączniku III. W szczególności:

a) jeśli stwierdzono szkodliwy wpływ na zdrowie, substancja taka lub składnik zawierający taką substancję zostają:

(i) umieszczone w załączniku III część A, a ich dodawanie do żywności lub stosowanie w jej produkcji jest zakazane; lub

(ii) umieszczone w załączniku III część B, a na ich dodawanie do żywności lub stosowanie w jej produkcji zezwala się jedynie pod wymienionymi tam warunkami;

b) jeśli stwierdzono możliwość szkodliwego wpływu na zdrowie, ale brak w tym względzie naukowej pewności, substancja taka zostaje umieszczona w załączniku III część C.

3. Oprócz ograniczeń i zakazów przewidzianych niniejszym rozporządzeniem co do stosowania niektórych substancji, w przepisach wspólnotowych odnoszących się do konkretnej żywności mogą być zawarte dodatkowe ograniczenia lub zakazy.

4. Podmioty działające na rynku żywności lub inne zainteresowane strony mogą w każdym momencie przedłożyć Urzędowi do oceny dokumentację z danymi naukowymi wykazującymi, że wymieniona w załączniku III część C substancja może być bezpiecznie stosowana w żywności lub kategorii żywności, i wyjaśniającymi cel takiego zastosowania. Urząd bezzwłocznie informuje Państwa Członkowskie oraz Komisję o otrzymaniu takiej dokumentacji oraz udostępnia im ją.

5. W ciągu czterech lat od daty umieszczenia substancji w załączniku III część C zostaje podjęta decyzja, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, oraz przy uwzględnieniu opinii Urzędu na temat dokumentacji przedłożonej do oceny zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, czy stosowanie substancji wymienionej w załączniku III część C będzie ogólnie dozwolone, czy też w danym przypadku zostanie ona umieszczona w załączniku III część A lub B.

6. Komisja ustala, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące składania dokumentacji, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 9

Rejestr wspólnotowy

1. Komisja ustanawia i prowadzi rejestr wspólnotowy dotyczący dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji, zwany dalej „rejestrem”.

2. Rejestr zawiera następujące elementy:

- witaminy i składniki mineralne, które wolno dodawać do żywności, wymienione w załączniku I;
- formy chemiczne witamin i składników mineralnych, które wolno dodawać do żywności, wymienione w załączniku II;
- maksymalne i minimalne ilości witamin i składników mineralnych, które wolno dodawać do żywności, oraz wszelkie warunki określone zgodnie z art. 6;
- informacje na temat przepisów krajowych dotyczących obowiązkowego dodawania witamin i składników mineralnych, o których mowa w art. 11;
- wszelkie ograniczenia, jakim podlega dodawanie witamin i składników mineralnych, przewidziane w art. 4;

f) substancje, co do których przedłożono dokumentację określone w art. 17 ust. 1 lit. b;

g) informacje o substancjach, o których mowa w załączniku III, i przyczynach, dla których zostały w nim umieszczone.

3. Rejestr jest udostępniany publicznie.

Artykuł 10

Swobodny przepływ towarów

Bez uszczerbku dla Traktatu, w szczególności jego art. 28 i 30, Państwa Członkowskie nie mogą ograniczać lub zakazywać handlu żywnością spełniającą przepisy niniejszego rozporządzenia i wspólnotowych aktów prawnych przyjętych dla jego wykonania, poprzez stosowanie niezharmonizowanych przepisów krajowych regulujących dodawanie witamin i składników mineralnych do żywności.

Artykuł 11

Przepisy krajowe

1. Do dnia ... (*) Państwa Członkowskie informują Komisję o istniejących przepisach krajowych dotyczących obowiązkowego dodawania witamin i składników mineralnych, a także dotyczących produktów objętych odstępstwem, o którym mowa w art. 4 lit. b).

2. Jeśli wobec braku przepisów wspólnotowych Państwo Członkowskie stwierdzi konieczność przyjęcia nowego aktu prawnego:

- dotyczącego obowiązkowego dodawania do określonej żywności witamin i składników mineralnych lub ich kategorii; lub
- dotyczącego zakazu lub ograniczenia stosowania niektórych innych substancji w produkcji określonej żywności;

powiadamia ono Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

Artykuł 12

Procedura powiadamiania

1. Jeżeli Państwo Członkowskie stwierdzi konieczność przyjęcia nowego aktu prawnego, powiadamia ono Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o planowanych środkach i podaje ich uzasadnienie.

2. W uzasadnionych przypadkach lub na wniosek Państwa Członkowskiego Komisja konsultuje się z Komitetem, o którym mowa w art. 14, i wyraża opinię na temat planowanych środków.

(*) Sześć miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Zainteresowane Państwo Członkowskie może zastosować planowane środki dopiero sześć miesięcy po powiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, i pod warunkiem że Komisja nie wyrazi opinii negatywnej.

Jeśli opinia Komisji jest negatywna, stwierdza ona, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, i przed upływem okresu wyznaczonego w pierwszym akapicie niniejszego ustępu, czy przewidziane środki mogą zostać zastosowane. Komisja może wystąpić o wprowadzenie do przewidzianych środków pewnych poprawek.

Artykuł 13

Środki zabezpieczające

1. Jeżeli Państwo Członkowskie ma poważne powody sądzić, że pewien produkt zagraża zdrowiu ludzi, pomimo iż spełnia wymagania niniejszego rozporządzenia, Państwo to może tymczasowo zawiesić lub ograniczyć stosowanie niniejszych przepisów na swoim terytorium.

O fakcie tym informuje ono niezwłocznie pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję oraz podaje uzasadnienie swej decyzji.

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2, decyzja jest podejmowana po uzyskaniu — w odpowiednich przypadkach — opinii Urzędu.

Komisja może wszcząć tę procedurę z własnej inicjatywy.

3. W Państwie Członkowskim, o którym mowa w ust. 1, stosowanie niniejszych przepisów może podlegać zawieszeniu lub ograniczeniu do czasu powiadomienia go o decyzji, o której mowa w ust. 2.

Artykuł 14

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, zwany dalej „Komitetem”.

2. Odwołanie do niniejszego ustępu oznacza, że stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 15

Monitorowanie

W celu ułatwienia skutecznego nadzoru nad żywnością z dodatkiem witamin i składników mineralnych, jak również nad żywnością zawierającą substancje wymienione w załączniku III część B i część C, Państwa Członkowskie mogą nakazać producentowi lub osobie odpowiedzialnej za wprowadzanie takiej żywności na rynek na ich terytorium poinformowanie właściwego organu o wprowadzeniu tej żywności na rynek poprzez przekazanie wzoru etykiety użytej na produkcie. W takich przypadkach wymagana może być też informacja o wycofaniu produktu z rynku.

Artykuł 16

Ocena

Do dnia ... (*) Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat skutków wdrożenia niniejszego rozporządzenia, zwłaszcza w zakresie rozwoju rynku żywności z dodatkiem witamin i składników mineralnych, spożycia tych środków, spożycia substancji odżywczych w danej populacji i zmian zwyczajów żywieniowych, a także dodawania niektórych innych substancji, wraz ze wszelkimi proponowanymi poprawkami do niniejszego rozporządzenia, jakie Komisja uzna za konieczne. W związku z tym Państwa Członkowskie dostarczają Komisji niezbędnych odpowiednich informacji do dnia ... (**). Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu są określone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Artykuł 17

Środki przejściowe

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 oraz do dnia ... (***) Państwa Członkowskie mogą dopuszczać na swoim terytorium stosowanie witamin i składników mineralnych niewymienionych w załączniku I lub w formach innych niż wymienione w załączniku II, o ile:

a) przedmiotowa substancja stosowana jest jako dodatek do żywności dostępnej w handlu we Wspólnocie w dniu ... (****);

(*) Pierwszy dzień szóstego miesiąca po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia + 6 lat.

(**) Pierwszy dzień szóstego miesiąca po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia + 5 lat.

(***) Siedem lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(****) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

b) Urząd nie wyraził negatywnej opinii w sprawie stosowania tej substancji lub stosowania jej w tej formie do produkcji żywności na podstawie dokumentacji, która przemawia za stosowaniem tej substancji, a którą państwo Członkowskie ma przedstawić Komisji nie później niż ... (*).

2. Do dnia... (**). Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z postanowieniami Traktatu, nadal stosować istniejące krajowe ograniczenia lub zakazy dotyczące handlu żywnością, do której dodawane są witaminy i składniki mineralne nieuwzględnione w załączniku I lub w formach niewymienionych w załączniku II.

3. Państwa Członkowskie mogą, zgodnie z postanowieniami Traktatu, stosować istniejące przepisy krajowe dotyczące maksymalnych i minimalnych ilości witamin i składników mineralnych wymienionych w załączniku I dodawanych do żywności pod warunkami odnoszącymi się do takich

dodatków, dopóki nie zostaną przyjęte odpowiednie środki wspólnotowe zgodnie z art. 6 lub na mocy innych szczególnych przepisów wspólnotowych.

Artykuł 18

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Ma ono zastosowanie od dnia (***).

Żywność wprowadzona na rynek lub oznakowana przed dniem (***), która nie spełnia przepisów niniejszego rozporządzenia, może być dostępna w handlu do dnia ... (****).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich..

Sporządzono w ..., dnia ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Siedem lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(***) Pierwszy dzień szóstego miesiąca od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(****) Ostatni dzień dwudziestego dziewiątego miesiąca od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

ZAŁĄCZNIK I

WITAMINY I SKŁADNIKI MINERALNE, KTÓRE MOGĄ BYĆ DODAWANE DO ŻYWNOSCI

1. Witaminy

Witamina A
Witamina D
Witamina E
Witamina K
Witamina B1
Witamina B2
Niacyna
Kwas pantotenowy
Witamina B6
Kwas foliowy
Witamina B12
Biotyna
Witamina C

2. Składniki mineralne

Wapń
Magnez
Żelazo
Miedź
Jod
Cynk
Mangan
Sód
Potas
Selen
Chrom
Molibden
Fluorek
Chlorek
Fosfor

ZAŁĄCZNIK II

FORMY CHEMICZNE WITAMIN I SKŁADNIKÓW MINERALNYCH, KTÓRE MOGĄ BYĆ DODAWANE DO ŻYWNOŚCI

1. **Formy chemiczne witamin**

WITAMINA A

Retinol

Octan retinyłu

Palmitynian retinyłu

Beta-karoten

WITAMINA D

Cholekalcyferol

Ergokalcyferol

WITAMINA E

D-alfa-tokoferol

DL-alfa-tokoferol

Octan D-alfa-tokoferylu

Octan DL-alfa-tokoferylu

Bursztynian D-alfa-tokoferylu

WITAMINA K

Filochinon (fitomenadion)

WITAMINA B1

Chlorowodorek tiaminy

Monoazotan tiaminy

WITAMINA B2

Ryboflawina

Ryboflawiny 5-fosforan sodowy

NIACYNA

Kwas nikotynowy

Amid kwasu nikotynowego

KWAS PANTOTENOWY

D-pantotenian wapnia

D-pantotenian sodu

Dekspantenol

WITAMINA B6

Chlorowodorek pirydoksyny

5-fosforan pirydoksyny

Dwupalmitynian pirydoksyny

KWAS FOLIOWY

Kwas pteroilomonoglutaminowy

WITAMINA B12

Cyjanokobalamina

Hydroksykobalamina

BIOTYNA

D-biotyna

WITAMINA C

Kwas L-askorbinowy

L-askorbinian sodu

L-askorbinian wapnia

L-askorbinian potasu

6-palmitynian L-askorbylu

2. **Formy chemiczne składników mineralnych**

Węglan wapnia

Chlorek wapnia

Sole wapniowe kwasu cytrynowego

Glukonian wapnia

Glicerofosforan wapnia

Mleczan wapnia

Sole wapniowe kwasu ortofosforowego

Wodorotlenek wapnia

Tlenek wapnia

Siarczan wapnia

Octan magnezu

Węglan magnezu

Chlorek magnezu

Sole magnezowe kwasu cytrynowego

Glukonian magnezu

Glicerofosforan magnezu

Sole magnezowe kwasu ortofosforowego

Mleczan magnezu

Wodorotlenek magnezu

Tlenek magnezu

Siarczan magnezu

Węglan żelazawy

Cytrynian żelazawy

Cytrynian amonowo-żelazawy

Glukonian żelazawy

Fumaran żelazawy

Dwufosforan sodowo-żelazawy

Mleczan żelazawy	Siarczan manganu
Siarczan żelazawy	Dwuwęglan sodu
Dwufosforan żelazowy (pirofosforan żelazowy)	Węglan sodu
Cukrzan żelazowy	Cytrynian sodu
Żelazo elementarne (karbonyl + elektrolityczne + zredukowane wodorem)	Glukonian sodu
Węglan miedziowy	Mleczan sodu
Cytrynian miedziowy	Wodorotlenek sodu
Glukonian miedziowy	Sole sodowe kwasu ortofosforowego
Siarczan miedziowy	Selenian sodu
Kompleks miedź-lizyna	Wodoroselenin sodu
Jodek sodu	Selenin sodu
Jodan sodu	Fluorek sodu
Jodek potasu	Fluorek potasu
Jodan potasu	Dwuwęglan potasu
Octan cynku	Węglan potasu
Chlorek cynku	Chlorek potasu
Cytrynian cynku	Cytrynian potasu
Glukonian cynku	Glukonian potasu
Mleczan cynku	Glicerofosforan potasu
Tlenek cynku	Mleczan potasu
Węglan cynku	Wodorotlenek potasu
Siarczan cynku	Sole potasowe kwasu ortofosforowego
Węglan manganu	Chlorek chromu (III) i jego sześciowodzion
Chlorek manganu	Siarczan chromu (III) i jego sześciowodzion
Cytrynian manganu	Molibdenian (VI) amonu
Glukonian manganu	Molibdenian (VI) sodu
Glicerofosforan manganu	

ZAŁĄCZNIK III

SUBSTANCJE, KTÓRYCH STOSOWANIE W ŻYWNOCI JEST ZAKAZANE, OGRANICZONE LUB PODLEGA KONTROLI PRZEZ WSPÓLNOTĘ

Część A — Substancje zakazane

Część B — Substancje podlegające ograniczeniom

Część C — Substancje podlegające kontroli przez Wspólnotę

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 14 listopada 2003 r. Komisja przekazała Radzie wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji. Wniosek oparty jest na art. 95 Traktatu.
2. Parlament Europejski przyjął swoją opinię po pierwszym czytaniu dnia 26 maja 2005 r. ⁽¹⁾.

Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał swoją opinię dnia 31 marca 2004 r. ⁽²⁾
3. W dniu 8 grudnia 2005 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 Traktatu.

II. CEL

Celem wnioskowanego rozporządzenia jest harmonizacja zasad dotyczących dodawania witamin i składników mineralnych do żywności. Ma to na względzie ułatwienie swobodnego obrotu tymi produktami na terytorium Wspólnoty, ponieważ odpowiednie istniejące krajowe zasady dotyczące dodawania takich składników znacząco się różnią i często stwarzają przeszkody dla wewnątrzspółnotowego handlu.

Taka harmonizacja zapewni również wysoki poziom ochrony konsumenta w całej Wspólnocie i zagwarantuje, że produkty, o których mowa, nie będą stwarzać żadnego zagrożenia dla zdrowia publicznego.

Wnioskowane rozporządzenie:

- zawiera wykaz witamin i składników mineralnych, które wolno dodawać do żywności (załącznik I), i formy, w jakich wolno je dodawać (załącznik II),
- przewiduje pewne ograniczenia dotyczące żywności, do której wolno dodawać witaminy i składniki mineralne, określa kryteria dla ustanowienia poziomów maksymalnych i przewiduje ustalenie minimalnych poziomów witamin i składników mineralnych, które muszą się znaleźć w produkcie końcowym,
- określa zasady dotyczące etykietowania, prezentacji i reklamy produktów, o których mowa,
- zapewnia podstawę do nadzorowania i, w niezbędnych przypadkach, wprowadzania zakazu dodawania do żywności pewnych substancji innych niż witaminy i składniki mineralne,
- zezwala na podejmowanie środków krajowych dotyczących obowiązkowego dodawania witamin i składników mineralnych do żywności, pod warunkiem że opinia Komisji na temat tych środków nie jest negatywna.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

Wspólne stanowisko Rady jest zgodne z celami wniosku Komisji, przy czym wprowadza ono pewną liczbę zmian. Obejmują one:

- usunięcie definicji w art. 2 na temat celów dodawania witamin i składników mineralnych do żywności na rzecz sprecyzowania w art. 3 (Wymagania) okoliczności, w jakich wolno dodawać do żywności witaminy i składniki mineralne,

⁽¹⁾ Dok. 9200/05.

⁽²⁾ Dz.U. C 112 z 30.4.2004, str. 44.

- dokładniejszy opis odstępstw mających zastosowanie do art. 4 (przedstawiającego przypadki, w jakich nie wolno dodawać witamin i składników mineralnych) w odniesieniu do napojów alkoholowych,
- zredukowanie przepisów mających zastosowanie do substancji innych niż witaminy i składniki mineralne (połączenie art. 10 i 11 pierwotnej wersji wniosku),
- wyjaśnienie procedur powiadamiania o istniejących i nowych przepisach krajowych (nowy art. 11 i wykreślenie art. 9 pierwotnego tekstu).

Komisja przyjęła wspólne stanowisko uzgodnione przez Radę.

2. Poprawki Parlamentu Europejskiego

W głosowaniu plenarnym dnia 26 maja 2005 r. Parlament Europejski przyjął 46 poprawek do wniosku (poprawka nr 8 ma charakter językowy i nie ma wpływu na wersję angielską).

Rada:

- a) wprowadziła do wspólnego stanowiska następujące 20 poprawek w całości, w części lub co do zasady:

Motywy:

Poprawka nr 1 (do motywu 10) i *poprawka nr 2* (do motywu 12): zostały częściowo przyjęte, przy wykreśleniu ostatniego zdania motywu 8 i zmianie wprowadzonej w motywie 10.

Poprawka nr 4 (do motywu 20a): przyjęta co do zasady i w części w motywie 3 (zdanie drugie) i w art. 11 ust. 2.

Poprawka nr 5 (do motywu 20b): przyjęta co do zasady poprzez przeformułowanie art. 6 ust. 6.

Artykuły

Poprawka nr 13 (do art. 3 ust. 3): przyjęta w części, w odniesieniu do opinii Urzędu, przy jednoczesnym wykreśleniu odniesienia do przepisów wykonawczych (zważywszy, że nie ma już odniesienia do odtworzenia, równoważności odżywczej i zastępczych środków spożywczych w art. 2 i 3).

Poprawka nr 16 [do art. 4 ust. 1 (nowy)]: utrzymana co do istoty w art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 9 ust. 2 lit. d).

Poprawka nr 17 (do art. 4 ust. 2): wprowadzona w części w art. 17 ust. 2.

Poprawki nr 49/rev i 54/rev (do art. 5 ust. 1 lit. b)): przyjęte w całości w art. 4.

Poprawka nr 25 (do art. 7 ust. 5): przyjęta w części (w odniesieniu do proponowanego wykreślenia) w art. 6 ust. 6. W tym kontekście Rada odnotowuje również, że Komisja ma zamiar dokonać przeglądu i uaktualnić wartości odniesienia zawarte w załączniku do dyrektywy 90/496/EWG w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych.

Poprawka nr 31 (do art. 9 ust. 2 akapit drugi): cel tej poprawki przyjęto w art. 9 ust. 2 lit. d) (por. również art. 11).

Poprawka nr 34 (do art. 10), *poprawka nr 55* [do art. 10a (nowy)] i *poprawka nr 35* (do art. 11): przyjęte w całości w art. 8. ust. 3 proponowanego nowego art. 10a znajduje się w art. 11 ust. 2 lit. b).

Poprawka nr 38 [do art. 12 ust. 2 lit. fa) i fb) (nowy)]: zamiar poprawki został w części uwzględniony w art. 9 ust. 2 lit. d).

Poprawka nr 39 (do art. 13): obawy leżące u podstaw tej poprawki zostały w części uwzględnione w art. 11 ust. 2 lit. b) (w odniesieniu do wprowadzenia nowych przepisów).

Poprawka nr 41 (do art. 16 ust. 1): zasadę uwzględniono w art. 3 ust. 3, przy czym Rada nie uważa, że Urząd powinien zostać automatycznie włączony w każdym przypadku odwołania się do procedury komitetu.

Poprawka nr 44 (do załącznika I), *poprawka nr 45* (do załącznika II) i *poprawka nr 46* (do załącznika II) zostały w całości włączone do załączników (wraz z przeformułowaniem poprawki nr 45 i przeniesieniem poprawki nr 46);

b) *nie umieściła 26 poprawek* we wspólnym stanowisku.

W odniesieniu do *poprawek nr 3, 6, 9, 10, 14, 15, 19, 20, 21, 23, 24, 26, 27, 29, 30, 32, 36, 37, 40 i 43* Rada przychyliła się do stanowiska wyrażonego przez Komisję.

W odniesieniu jednakże do *poprawek nr 21, 26 i 30* Rada odnotowuje zamiar Komisji do:

- rozważenia, w ramach refleksji dotyczącej przeglądu dyrektywy 90/496/EWG w sprawie oznaczania wartości odżywczej środków spożywczych, następujących elementów w odniesieniu do witamin i składników mineralnych:
  - przegląd/aktualizacja wartości odniesienia zawartych w załączniku do dyrektywy 90/496/EWG i poziomów, jakie można uznać za ilości znaczące,
  - ustalenie poziomów tolerancji dla dopuszczalnych odchyłeń od wartości dodanych witamin i składników mineralnych deklarowanych na etykiecie na produktach żywnościowych,
- odzwierciedlenia wszelkich modyfikacji obowiązkowych elementów oznaczania wartości odżywczej, jakie mogą zostać przyjęte w przyszłości w wyniku przeglądu dyrektywy dotyczącej oznaczania wartości odżywczej w art. 7 ust. 3 rozporządzenia w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji,
- przedstawienia, możliwie szybko, a w każdym razie w ciągu dwóch lat od przyjęcia niniejszego rozporządzenia, wniosku w sprawie ustanowienia maksymalnych/minimalnych ilości witamin i składników mineralnych oraz wszelkich warunków regulujących ich dodawanie do żywności, o których mowa w art. 6 ust 2.

W odniesieniu do *poprawki nr 36*, wprowadzającej nowy art. 11a dotyczący etykietowania, prezentacji i reklamy innych substancji, należy zauważyć, że Komisja może rozważyć zasady dotyczące etykietowania w kontekście art. 8 ust. 6 na temat przyjęcia przepisów wykonawczych do art. 8.

W odniesieniu do *poprawek nr 11, 12, 22, 28, 40 i 42*, w części przyjętych przez Komisję, niewłączonych jednakże do wspólnego stanowiska:

Poprawka nr 11 (do art. 3 ust. 2 część wprowadzająca): można podkreślić, że zasada poprawki, dotycząca konieczności dodawania witamin i składników mineralnych w postaci, która jest bioprzyswajalna dla organizmu ludzkiego, została już przedstawiona w pierwszym zdaniu motywu 11.

Poprawka nr 12 [do art. 3 lit. a) (nowy)]: i *poprawka nr 28* (do art. 8 ust. 2): istotę tych poprawek zachowano w art. 7 ust. 2, ponieważ to właśnie etykietowanie (w tym wykaz składników), prezentacja i reklama, mogą konsumenta wprowadzić w błąd lub oszukać.

Poprawka nr 22 [do art. 7 ust. 2 lit. b)]: uważa się, że suplementy diety są, w sposób dorozumiany, objęte przedmiotowym ustępem, zgodnie z którym przy ustalaniu maksymalnych ilości i warunków dodawania do żywności witamin i składników mineralnych należy uwzględnić „odżywianie z innych źródeł”.

Poprawkę nr 40 (do art. 14 ust. 3) można odnaleźć, w części i w sposób dorozumiany, w art. 12 ust. 4 tiret drugie, zważywszy że konsultowanie Komitetu staje się obowiązkowe w każdym przypadku, gdy opinia Komisji na temat przewidywanego środka jest negatywna.

Poprawka nr 42 (do art. 17): Rada uważa, że, do celów czynności monitorujących wykonywanych przez właściwe organy, obowiązek powiadamiania Komisji o wszelkich przypadkach wprowadzania na rynek środków spożywczych zawierających witaminy i składniki mineralne byłby niezgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności.

3. Inne innowacje wprowadzone przez Radę

Pozostałe innowacje wprowadzone do wspólnego stanowiska obejmują:

- zgrupowanie wszystkich mających zastosowanie środków przejściowych w nowym art. 17, przy jednoczesnym wykreśleniu art. 4 pierwotnego wniosku,
- zmianę art. 6 (na temat warunków dodawania witamin i składników mineralnych) i art. 7 (na temat etykietowania, prezentacji i reklamy) po wykreśleniu definicji w art. 2,
- zmianę art. 15 dotyczącego monitorowania, tak że w przypadkach gdy wymagane jest powiadomienie o wprowadzeniu na rynku jakiegoś produktu, można również wymagać informacji o wycofaniu danego produktu z rynku,
- odniesienie do przepisów wykonawczych do art. 16,
- wykreślenie chlorku sodu z załącznika II i, wraz ze stosowną modyfikacją motywu 11, objaśnienie tej zmiany.

IV. WNIOSEK

Rada uważa, że jej wspólne stanowisko, które zawiera poprawki, o których mowa w sekcjach III.2.a), w dostatecznym stopniu uwzględnia opinię Parlamentu Europejskiego przyjętą po pierwszym czytaniu i stanowi racjonalne rozwiązanie mające na celu zapewnienie osiągnięcia celów przedmiotowego rozporządzenia.
